

Iz potne torbe.

V Tiberiji, dné 5. aprila 1891.

Ko si doma, hrepeniš po tujini; ko si na tujem, vleče te srce domov in v spominu se ti kaže domovina tako lepa, tako čarobna, da se ti vsa lepota tujih krajev zdi le nekak odsev domovine. A tu pa tam te le premaga v tujini krasota raznih prizorov: ném obstojiš in gledaš, še sapa ti zastaja — in to je najboljša priča, da je pred teboj res kaj nenavadnega.

Ako si potoval, dragi čitatelj, po tujih krajih, izkusil si prav to, kar sem napisal. Umevaš pa tudi, kaj se mi je godilo v srcu, ko sem zagledal prvič tiberijsko ali genezareško jezero, ki se imenuje tudi galilejsko morje. Mnogo sem preje čul in čital o lepoti jezera in njegove okolice. Ako bi se mi tudi ne bili vzbujali spomini o prevažnih dogodkih iz življenja našega Zveličarja, kot prijatelja prirode bi me bila morala zanimati razna poročila o tem čudovitem kraju.

A kaj! Človek je le preveč telesen; telesnost ga tlači in ga oklepa od vseh strani. To sem le preveč čutil, ko sem v mali družbi jahal proti Tiberiji. Solnce popoldansko se je upiralo z vso silo v hrbet, da ga ni niti solnčnik mogel braniti; od razgretih tal se je dvigal vroči vzduh, seveda tudi prah; ako nisi jako vaje jezdarjenja, truden si pač, bivši kakih 6—7 ur na konju, tako tudi jaz. In žeja, žeja! Mislil sem med potom: sedaj le, tam za ono višino, zagledaš Tiberijo. A planjava se polagoma zvišuje: vedno dalje in dalje mi uhaja pogled, jezera še nikjer ni. Treba se je udati usodi: naj sem žejen, truden, nevoljen, jedenkrat bode pač konec še te poti. Tako si mislim in poženem konja na bližnjo višino. A kaj je to? Zabliskalo se je v višavi kakor srebro in okrog — daleč tam — se vije gorovje kot temen pas med obzorjem in jezerom. To je tiberijsko jezero!

Nepopisen je bil ta prizor. Zares, le nenavadna prirodna lepota je mogla vzdramiti otrplega duha. Gledal sem in strmel. Sedaj, ko ogledujem to jezero od blizu in poznam bolj njegovo okolico, ne čudim se onemu silnemu vtisu. In ko sem se za prvi hip nagledal in načudil, prišlo mi je na misel naše

divno blejsko jezero; zalesketalo se je tako prijazno pred dušnimi očmi, kakor takrat, ko sem je zagledal v lepem pomladanskem jutru — bilo je o binkoštih l. 1875. — prvič. Polile so me solze, ne vem, ali zaradi spomina, ali zaradi sedanjega prizora, in nekaj mi je stiskalo srce prav krepko. A bodi mož! mislim si, oterem solze in dvignem klobuk z belim zagrinjalom prav visoko in maham v pozdrav tako dragocenemu tiberijskemu jezeru. Konj je že prišel do roba one planjave, ki obkrožuje na zapadu jezero, in sedaj imam pred seboj celo jezero. Da, to je zares lepo. Ni treba nič pretiravati, ako pravim, da spada tiberijsko jezero z okolico med najlepše kraje naše zemlje. Jezero je veliko, kar se že iz imena »galilejsko morje« lahko povzame. Oblika njegova je srčasta; njegovega južnega konca nisem mogel videti. Na severo-zahodu vidiš visoke libanonske gore, med katerimi se snežnik Hermon najvišje dviga, na vzhodu je dosti enakomerno, skoro v ravni črti raztezajoče se hribovje — podaljšek Libanona, ob jugu pa so nekake pečine, precej nizke, ob katerih si na južno zapadni strani Jordan dalje širi svojo strugo. Ako je naše blejsko jezero mično, mora se imenovati tiberijsko jezero veličastno.

Po precej težavni in strmi stezi smo jezdili nekaj časa navzdol, a potem se postavim na svoje noge in grem rajši peš. Kolikor se je dalo, ogledoval sem jezero neprestano. Pozabil sem truda in žeje in se veselil, da sem vendar po tolikem hrepenenju mogel priti sem na ta tako znameniti kos zemlje. Pred nami v višini, tik ob jezeru, na zapadni strani, prostiralo se je mesto Tiberija in se od zgoraj videlo še dosti čedno, skoro častitljivo zaradi svojega tu pa tam razdrtega obzidja. A v tem veselju me je začela motiti huda vročina, ki je gonila pot na čelo in težki vzduh. Poleg tega pa še cel oblak mušic, katere so mi delale prav brez potrebe in proti moji volji nekako spremstvo proti mestu. Prišedši do močnega studenca napojim se prav po naravni poti naravnost iz nizkega vrelca, kakor tudi konjiček iz korita. Hvala Bogu, dobra voda v toliki

žeji! Sedaj smo na planjavi pred mestom. Kako bujna in krepka rast! A mestno zidovje — to ti je razdrto in razkopano! Zasedem konja, češ, naj v mesto pojaham in ogledujem nekdanj slavno Tiberijo. Videl sem, da je dovolj uborno, nečedno, »raztrgano« mestice. Povsodi sem videl judovske obraze, in sicer prav mnoge; zakaj na večer je bilo, in judje začenjajo praznovati, kakor tudi dan šteti zvečer.

Ogledoval sem to jezero že mnogo mnogo, da bi se mi tem bolj vtisnilo v spomin, radoval sem se njegove lepote, čudil se njegovim prerodovitim okolicam, a da sem mogel biti popolnoma vesel, moral sem se v duhu preseliti v drago domovino, kjer bivajo ljudje drugačni, kakor so leni beduini in zvičajni judje, — nekristijani, ki zanemarijajo ta lepa tla — in vselej so misli vzkipele v željo: o da bi sem mogli in hoteli priti Slovenci, pridnih rok, zdrava

vega telesa in krepkega duha, oni bi premenili ta kraj v pravi raj. O koliko tal je tu čisto neobdelanih!

A, tako je moralo priti. Tu je nekdanj sijala luč z nebes, božji Zveličar je hodil ob jezeru in se vozil po njem. A ni prerokoval tem krajem blaženstva, zakaj niso ga sprejemali kot svojca. Potnik gleda razvaline iz starodavnih časov, učenjak preiskuje, kje so bila nekdanj cvetoča mesta Betzajda, Kafarnaum, Korozaim in ne more dognati skoro ničesar: taka žalostna usoda je zadela okolico tega jezera.

Le pljuska sedaj v jutru ob bregove, milo mi jezero, in pripljuska vendar enkrat svoji okolici srečo krščanske omike! O, ko bi to bilo že sedaj tukaj, kako bi se ločil težko od tebe! A sedaj mi polniš srce s tugo in želim si skoro v domovino. O da bi domovine nikdar ne zadela nesreča, da bi v njej bival nekrščanski narod!

Listnica uredništva. S to 5. št. „Dom in Sveta“ odložim listovo uredništvo, katero zopet prevzame g. profesor dr. Lampe, ko se 3. maja vrne s potovanja po Egiptu, Palestini in Siriji. Vse gg. pisatelje zahvalim za prijazno podporo pri listu.

Dr. I. Janežić, profesor.

Izvirne krasne platnice za „Dom in Svet.“

Na izrečno željo preč. g. dr. Lampeta, da bi se knjigi „Dom in Svet“ tudi lepo vnanje lice napravilo, poprijel sem se z veseljem te misli v povzdigo domačega knjigoveštva. Po dogovoru z g. urednikom in še nekaterimi gospodi, napravil sem lepe platnice po tu prijavljenem vzorcu.

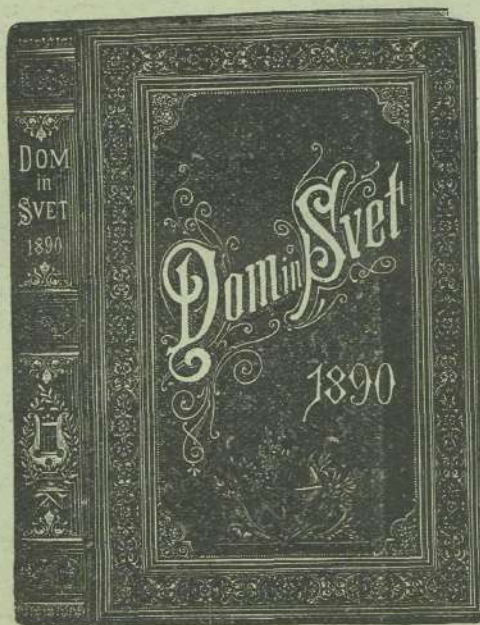
Platnice se bodo dobivale v trpežnem angleškem platnu v izbranih stanovitnih 5. naslednjih barvah: **Ognjeni, višnjevi, lisičje-rudeči, havana-rujavi in zeleni.**

Cena platnicam je: v Ljubljani 70 kr., s pošto 80 kr., z elegantno vezavo vred 1 gld. 20 kr.

Ker se bodo platnice kmalu izdelovati pričele, prosim častite naročnike, da se **prej ko mogoče oglasio za sprejem. Platnic se bode napravilo le toliko, kolikor dojde naročil zaradi letne številke.** — Naročnina ali pa samo naročilo pošlje naj se **blagohotno podpisanimu.**

Tudi se bodo platnice za vse dosedaj izšle letnike napravile, **za leto 1888/89 skupaj ene platnice; za leto 1890 pa posebej** in sicer samo toliko platnic, kolikor se bode oglasilo naročnikov.

Za obilno naročilo se priporoča

Janez Bonač,
knjigovez, Poljanska cesta 10.

„Domovina“ zval se bode nov **političen-gospodarski list**, kateri bode pričel izhajati začetkom maja t. l. v Celju. Izdajatelj in urednik mu bode **Dragotin Hribar**, tiskar v Celju. Prihajal bode dvakrat na mesec in stal do konca leta le jeden goldinar. Naročnina naj se pošilja pod naslovom: **Dragotin Hribar v Celju.**